

Και εγενόμεθα Κράτος...

Στο τέλος της 3ης δεκαετίας του 19ου αιώνα ένα τμήμα του Έθνους των πιστών στο Ανατολικό Ορθόδοξο Δόγμα αποκτά κρατική οντότητα. Ένα νεοσύστατο Κράτος στο νότιο τμήμα της χερσονήσου του Αίμου γεννάται. Συγκροτείται και παλεύει, ώστε να υφίσταται εις το διηνεκές. Οι έννοιες του ομοφύλου, του ομοεθνούς, του ομογλώσσου, του ομοήθους και του ομόφρονος σφυρηλατούνται επί του άκμονος του ομοθρήσκου. Η "Μεγάλη Ιδέα" άρχει. Γι' αυτούς πάντες «salus publica suprema lex est» (=υπέρτατος Νόμος είναι η σωτηρία της Πατρίδος) [τροποποιούντες ανώδυνα το κικερώνειο «salus populi suprema lex esto»].

Την κατ' έαρ ρέμβη μου υποκαθιστά αίφνης η μελέτη – για πολλοστή φορά – επίλεκτων χωρίων της πλατωνικής Απολογίας του Σωκράτους. Και να λοιπόν πάλιν το εδάφιο εκείνο (από μια ανατυπωμένη στα 1967 οξφορδιανή έκδοση): «...ἄ μή οἶδα οὐδέ οἶομαι εἰδέναί». Ἴτοι, ίδιον του εχέφρονος είναι η ειλικρινής παραδοχή εκ μέρους του ότι αναγνωρίζει το εύρος των γνώσεών του μεν και έχει συνείδηση του εύρους της αγνοίας του δε.

Η ιδεοληψία είναι νόσος δογματική, η θρησκοληψία ουχί αγαθός εταίρος. Η ημιμάθεια τέλος είναι χείρων της αμαθείας ή, όπως θυμόσοφα λέγεται, ορίζεται ως το στιλβωτικό επίχρισμα αντιδιαστελλόμενο προς το ενύπαρκτο και εγγενές χρώμα του αντικειμένου. Εν ολίγοις, παρεμβαίνει επιστημονικώς, εφόσον και εάν επαρκείς αναλόγως μεν, ορθοφρονείς και διακατέχεσαι από δύναμη ψυχής δε.

Στις πρώτες δεκαετίες του 19ου αιώνα το Γένος των Ελλήνων αποκτά κρατική οντότητα. Δημιουργείται το Ελληνικό Κράτος, δηλ. η Επικράτεια τμήματος του Έθνους των πιστών στο Ανατολικό Ορθόδοξο Δόγμα. Πολυσήμαντος ο όρος (Ελλην) ανταποκρίνεται πλήρως στην συγκυριακή περίσταση. Είναι το αδιαμφισβήτητο εθνικό προσωνύμιο για τους επαναστατήσαντες τότε πιστούς του Ανατολικού Ορθόδοξου Δόγματος ενάντια στη δεσποτεία των αλλοθρήσκων (Μουσουλμάνων). Δεν είναι, βεβαίως, κριτήριο η γλώσσα, προκειμένου να επανδρώσεις το ασκέρι των εξεγερμένων, ούτε η «φυλή». Κριτήριο είναι η Ορθόδοξη Χριστιανική Συνείδηση, η οποία οσονούπω, και με τη δημιουργία του Κράτους, συνταυτίζεται και ταυτοσημαίνεται με την Εθνική των πιστών Συνείδηση. Οι έννοιες του ομοφύλου, του ομοεθνούς, του ομογλώσσου, του ομοήθους και του ομόφρονος σφυρηλατούνται επί του άκμονος του ομοθρήσκου.

Με την έναρξη του αγώνα της Παλιγγενεσίας ο Ελληνόφωνος Χριστιανός Ορθόδοξος θα έχει συμπολεμιστή του τον Αλβανόφωνο ομόδοξό του ή τον Αρωμουνόφωνο (Βλαχόφωνο) ομόδοξό του ή τον Σλαβόφωνο ομόδοξό του ή τον Τουρκόφωνο ομόδοξό του ή τον Αραβόφωνο ομόδοξό του. Ο Τουρκόφωνος Μουσουλμάνος θα έχει συμπολεμιστή του τον Αλβανόφωνο ομόθρησκό του ή τον Αρωμουνόφωνο ομόθρησκό του ή τον Σλαβόφωνο ομόθρησκό του ή τον Ελληνόφωνο ομόθρησκό του ή τον Αραβόφωνο ομόθρησκό του. Στο περίγραμμα της μιας εκείνης προεπαναστατικής οθωμανοκρατίας της χερσονήσου του Αίμου ο Αλβανόφωνος λ.χ. Χριστιανός Ορθόδοξος θα νυμφευόταν ομόγλωσσό του ή μη κόρη Χριστιανή Ορθόδοξη, ενώ η Αλβανόφωνη Μουσουλμάνη θα υπανδρευόταν ομόγλωσσό της ή μη νιο Μουσουλμάνο.

Οι Αρωμουνόφωνοι Μουσουλμάνοι της Πέλλας και οι Ελληνόφωνοι Μουσουλμάνοι της Ημαθίας και της Κρήτης συντροφεύουν του ομοθρήσκους τους Τουρκόφωνους (ή

Αλβανόφωνους) στην άγουσαν προς την Τουρκία κατά την ανταλλαγή των πληθυσμών (1922 κ.ε.). Οι Αλβανόφωνοι (και οι Τουρκόφωνοι Γκαγκαβούζηδες/Γκαγκαούζοι) Χριστιανοί Ορθόδοξοι της Ανατολικής Θράκης και οι Τουρκόφωνοι ομόδοξοί τους της Καππαδοκίας παίρνουν τον δρόμο για την ομόδοξη των Νεοελλήνων Επικράτεια.

Ήδη κατά την πανύστατη χρονική περίοδο της 1ης δεκαετίας του 20ου αιώνα οι επί του άκμονος του ομοθρήσκου σφυρηλατηθείσες έννοιες του ομοφύλου, του ομοεθνούς, του ομοήθους και του ομόφρονος αποκτούν πάγιο, μόνιμο, διαυγές, πλήρες και απόλυτο περιεχόμενο για τον νέο Ελληνισμό. Ο πιστός στον Οικουμενικό Ποιμενάρχη της Πόλης Σλαβόφωνος Μακεδών συνιστά πλέον Ομογενή των εντός της ελληνικής Επικράτειας πολιτών, εν αντιθέσει προς τον προσήλυτο στη σχισματική βουλγαρόφρονα Εξαρχεία που αυτομάτως καθίσταται αλλοεθνής.

Και κοντά 200 έτη τώρα το Κράτος των Νεοελλήνων (εδαφικοπληθυσμιακά μικρό κατ' αρχάς και μεγαλύτερο στη συνέχεια) υφίσταται και αντέχει, ευδαιμονεί ή δυσδαιμονεί, ευτυχεί ή κινδυνεύει· εν τούτοις πορεύεται και βιοί. Οι πιστοί στο Ανατολικό Ορθόδοξο Δόγμα είναι πλέον ομόχθονες (εξαιρουμένων αυτόχρημα ολίγων) και διαρρήδη ομόφυλοι, ομοεθνείς, ομόγλωσσοι, ομοήθεις και ομόφρονες. Στην κοινή συνείδηση πάντων αδιαλείπτως ενοικεί η περηφάνια για το μεγαλείο και την αίγλη που εκπέμπει η ελληνική αρχαιότητα. Η γλώσσα – η γλώσσα της Εκκλησίας – το πνεύμα, η δημιουργία των παλαιότερων Ελλήνων είναι οι καθοδηγοί στην παιδεία των παιδών του Έθνους. Ελληνισμός και Ορθοδοξία ταυτίστηκαν, συμπορεύτηκαν, εξελίχθησαν. Η Ορθόδοξη Χριστιανική Συνείδηση ταυτίστηκε, συμπορεύτηκε, μεταμοσχεύθηκε στην Ελληνική Εθνική Συνείδηση, τη σύγχρονη δηλ. Συνείδηση του Έλληνα πολίτη, του Ευρωπαίου πολίτη, του εραστή της ειρήνης, της εργατικότητας, της δημιουργίας.